

saadan Indanfning ikke længere benyttes, naar Handelen fra Bondens Side er fuldbyrdet ved Indbetaling og Panteobligations Udstedelse til Creditkassen, ligesom ei heller en Taxationsforretning kan være Gjenstand for samme; naar der er afholdt Overtaxationsforretning.

Bliver en Taxations- eller Overtaxationsforretning ved Høiesterets Dom kjendt uefterrettelig, bestemmer denne Ret tillige efter Omstændighederne, hvorvidt en ny Forretning kan, under Berigtigelse af den tidligere Mangel, foretages af den samme Taxationsautoritet, eller om den skal henvises til en anden Taxations- eller Overtaxationscommission, hvilket da foranstalles af Indenrigsministeren.

§ 40.

Den Godseier eller Panthaver, som enten indanfer en Taxationsforretning for Overtaxationscommissionen eller en Taxations- eller Overtaxationsforretning for Høiesteret, har til Creditkassen at indsende Beviis for, at saadan Paaanke er skeet; og ligesom Kjøberen ikke er pligtig til at iværksætte Indbetaling m. v. til Creditkassen, førend til den i § 12 betegnede Termin, saaledes bør ei heller Creditkassen tidligere modtage samme, medmindre alle i Sagen Interesserede dertil give deres Samtykke.

§ 41.

Ser Uger efterat Taxationsforretningen er tilendebragt, har Formanden — hvis den ikke imidlertid er bleven paaanfet, hvorom Bedkommende da strax bør underrette ham — at ansætte en Continuationsforretning, ved hvilken Bonden bestemt har at erklære til Protocolten, om han vil overtage Gaarden for den bestemte Kjøbesum, eller om han frasalder sin Begiering om dens Overdragelse til Selveindom i Kraft af denne Lov. Er der afholdt Overtaxationsforretning har Bonden ved denne, inden 4 Uger efterat Resultatet er bekjendtgjort for Parterne, at afgive en lige Erklæring.

Frasalder Bonden sin Begiering om Gaardens Overdragelse, da er han ikke berettiget til at fornye Begieringen, før i det mindste fem Aar ere heelt forløbne.

Erklærer Bonden sig tilfreds med den bestemte Kjøbesum, men han ikke i rette Tid

berigtiger hvad der contant skal udbetales af Kjøbesummen m. v. (§§ 18 ff.), er Godseieren berettiget til at vælge, om han vil sagsøge Bonden til Handelen fuldbyrdelse, eller om han vil have saadan Misligholdelse tillagt den Virkning, at Bonden eller hans eventuelle Enke ikke kan fremkomme med nogen ny Begjæring om Gaardens Overdragelse i Kraft af nærværende Lov.

§ 42.

Over Bonden efterat have givet Godseieren den i § 28 omhandlede Underretning, men inden endelig Taxation eller Overtaxation er skeet, da gaaer ved hans Død den samme Ret til at erholde Gaarden til Selveindom, som tilkom ham, over til hans Vo, eller, hvis han er gift, til det fælles Vo.

Over en saadan eventuel Ret kan der disponeres ved Testament i Lighed med de om Selveieres Testationsret over deres Gaarde gjældende Regler.

Saafernt Sagens Afgjørelse kan ventes at ville lide lang Forhaling, saasom ved Forretningens Udsættelse paa Grund af opstaaede Retstviftigheder, der først skulle paakjendes ved Domstolene, eller ved Forretningens Paaanke til Høiesteret, kan Bonden, ved at lade thinglæse en Attest fra vedkommende Formand om, at han har forlangt sig Gaarden overdragen i Kraft af nærværende Lov, og at Sagen endnu staaer under Forhandling, forebygge, at der fra Godseierens Side foretages nogen vilkaarlig Disposition med Hensyn til Gaarden, hvorved Bondens Afgang til at erholde denne kunde forrykkes.

Cap. VI.

Om Udredelsen af Omkostningerne ved Taxationsforretningerne.

§ 43.

Samtlige Omkostninger — navnlig Diæter og Rejsegodtgjørelser og de med Indvarslingerne forbundne Beføstninger — ved den første Taxationsforretning, blive i Reglen at fordele lige imellem begge Parter. Naar imidlertid